

[Statsministeren]

de sidste slagvekslinger synes jeg, at drøftelserne i dag mest har båret præg af, at ordførerne har diskuteret heftigt indbyrdes. Der er få, som har henvendt sig direkte til mig, men jeg håber alligevel, at det ikke virker kunstigt, at jeg også tager ordet nu.

Hr. Steenholdt henvendte sig til mig og refererede det dybt alvorlige problem, Grønland i denne tid har været udsat for, idet SAS' ruteforbindelser til Grønland har været standset som følge af strejken. Det finder jeg også dybt beklageligt. SAS har fra starten søgt at udvirke en dispensation, men Metal og SiD har desværre afslået ansøgningen. Både landsstyret og Grønlandsministeren har beklaget, at arbejdskonflikten i Danmark utilsigtet kommer til også dybt at berøre Grønland. Situationen har faktisk været helt uholdbar for det grønlandske samfund, som derved har været afskåret fra omverdenen. Det betyder f.eks., at patienter, som behøver akut behandling på hospitaler i Danmark, bringes i en katastrofal situation, som i værste fald kan blive livstruende. Landslægen i Grønland har udtalt, at afbrydelsen af forbindelsen med rigshospitalet er uansvarlig, og jeg kan nævne som et andet eksempel, at 13 patienter ikke har kunnet sendes ned til Danmark. Blandt dem findes der flere, hvis indlæggelse på rigshospitalet ikke tåler længerevarende udsættelse, fordi deres helbredschancer derved vil blive forringet betydeligt.

Jeg tror egentlig, at langt de fleste, nok også i fagforbundskredse, føler, at vi må gøre noget ved det. Det må være muligt at have en konflikt løbende i Danmark, uden at en så vital interesse som trafikken på Grønland standses. Derfor vil jeg opfordre til, når vandene nu falder til ro, at der indledes forhandlinger mellem SAS og de pågældende fagforbund, så vi kan få sikret en permanent undtagelse i kommende konfliktsituationer for trafikken mellem Danmark og Grønland. En så lille indrømmelse må af hensyn til vores fælles store interesse for at bevare trafikforbindelsen med Grønland også under en strejke kunne gøres.

Der har under debatten i dag fra flere sider, først og fremmest fra hr. Lykketofts side, men også fra hr. Arne Bjerregaards side, været rejst kritik mod den bundne opsparing. Det er heller ingen kunst at gøre det, for jeg tror, vi alle erkender, at den skattepligtige

indkomst ikke er udtryk for den største retfærdighed. Vi har et skattesystem, som har store mangler, og det er vel også derfor, så mange af os er enige om, at vi hurtigst muligt skal se at få etableret klarhed over hovedlinjerne for en kommende skattestruktur. Men vi bruger nu engang år efter år dette skattegrundlag til at beskatte borgerne efter, og det må vi så fortsætte med, indtil skatterformen er på plads. Vi bruger det nuværende skattegrundlag til at beskatte borgerne med 50 pct., ofte mere, af deres indkomst, og derfor synes jeg, at det virker lidt sært, at det skulle være så helt forfærdeligt, at vi for ét enkelt år også bruger begrebet den skattepligtige indkomst som grundlag, ikke for en skat nu, men for en bunden opsparing, hvor dog de, der sparer bundet op, til sin tid får pengene tilbagebetalt.

Jeg kan se, og det kan sandelig skatteministeren også, at der måske er et ganske særligt problem, som man bør arbejde med. Jeg tænker på, at ægtefællers bundne opsparing beregnes på grundlag af den af hver ægtefælle selvangivne indkomst med fradrag af de 150.000 kr. for hver ægtefælle. Derfor vil det have betydning for ægtefællernes samlede bundne opsparing, hvordan de har fordelt formueindkomsterne mellem sig på selvangivelsen. Jeg tror, alle skatteudvalgets kyndige medlemmer ligesom skatteministeren og undertegnede vil erkende, at her ligger der et problem, som man måske skal se nærmere på under udvalgsarbejdet. Jeg kan godt se, at kunne man finde en løsning i retning af, at ægtefællernes samlede nettoformueafkast ved beregning af den bundne opsparing måske blev henført til den ægtefælle, hvor placeringen ville give den laveste bundne opsparing for ægteparret tilsammen, ville det være bedre. Det koster måske et lille provenutab. Lad os nu se. Jeg opfordrer blot til, at skatteudvalgets medlemmer arbejder med dette problem.

Så vil jeg gerne vende mig til hr. Svend Aukens indlæg. Egentlig synes jeg, det er svært at forstå, at hr. Svend Auken ikke en anelse fair kunne fremhæve, at den samlede løsning af de økonomiske problemer og konflikten på arbejdsmarkedet, som nu er forelagt, adskiller sig fra de fleste helhedsløsninger ved, at der ikke indgår lovpålagte fordyrelser af folks levevilkår. Tværtimod. Der er en række elementer i den samlede løsning,